

หวงรัก

บทที่ 6

พีรชต์เพิ่งจะจากไปเมื่อร่างสมส่วนของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง เปิดประตูเข้ามา นางนรีเลิกร้องไห้แล้ว แต่ใบหน้ายังซ้ำ

“เจ้าน้ำตาอีกแล้ว” ผู้มาใหม่ทำน้ำเสียงเบื่อบ่น “ไม่รู้ว่า จะร้องให้มันได้อะไรขึ้นมา”

“ก็มันน่าเจ็บใจไหมล่ะ ฉันทรมานตั้งแต่ปีแล้ว แต่งงานไม่ได้ เพราะยัยคุณหญิงไม่ยอม ตอนนี้ไม่มีปัญหาัยคุณหญิงแล้ว ทำไม ยังไม่ยอมแต่งงานอีก อยากรู้หนักว่าทำไม”

เนตรนางเดินมานั่งลงที่โซฟา ยกขาวางพาดโต๊ะข้างหน้า

“ใจเย็นๆ ชี ฟีนง อย่าตีโพยตีพายไปหน่อยเลย”

นางนรีท้าวเอว “แล้วหล่อนจะให้ฉันทำยังไง ถ้าเกิดเขาทำ ไม่รู้ไม่ชี้ ไม่ดั่งไม่แต่ง แล้วจะทำยังไง”

“ต้องแต่งซิ แต่ฟีนงต้องใจเย็นๆ ฟีนงมาก่อน ถือไฟเหนือกว่า อยู่แล้ว เย็นเข้าไว้ให้เขาเกรงใจ บีบตีๆ ไปไหนไม่รอดหรอก คุณพีรชต์เป็นคนใจอ่อน”

“เฮอะ” สาวใหญ่ใบหน้าหวานกระแทกเสียง สีหน้าไม่เหลือ ความน่าเวทนาสารดังที่ปรากฏต่อหน้าสามีอีกต่อไป “เธอมันเก่งนี่ สุขุมเยือกเย็น ฉันไม่เก่งอย่างเธอ”

“ฟีนงเก่งซิ ไม่งั้นจะจับมหาเศรษฐีได้หรอก” เจ้าเธอทำเสียง หยอกเย้า “หนูเองก็พยายามอยู่เหมือนกัน ก็ไม่แน่น่า...” หญิงสาว ยิ้มมีนัย ดวงตาวาริคมฉาบ สะท้อนแววมายมาด “น้องชายของ พี่เขยหนู คุณภุรี สุภวิวัฒน์... มีโอกาสเมื่อไหร่จะย่องไปดูหน้าสักหน่อย บางที่เราอาจเป็นทองแผ่นเดียวกัน”

ภุรี สุภวิวัฒน์ มีท่าทีสบายอกสบายใจเป็นอย่างยิ่ง เขากำลัง พุดโทรศัพท์อยู่กับแสงดาว ผู้ซึ่งวิตกกังวลว่าเขาจะไม่พอใจ ที่เธอจะ ยังไม่กลับบ้านในคืนนี้

“รถเกิดเสียคะ คุณภุ ช่อมแล้ว แต่พวกเขากลัวว่ามันจะเกเร กลางทาง เดินทางค่าๆ มีดๆ ไม่ค่อยดี ก็เลยว่าจะค้างกันอีกคืนหนึ่ง พรุ่งนี้จะออกแต่เช้า”

“โอเค ดาวไม่ต้องห่วง พรุ่งนี้ค่อยๆ มากี่แล้วกัน”

“คุณภุ ไม่โมโหนะคะ ดาวหนีมาเที่ยวตั้งหลายวัน”

“ถึงโมโห พอดาวกลับมาก็หายเองแหละ”

แสงดาวหัวเราะก๊ิก “ว่าแต่คุณภุกำลังทำอะไรอยู่คะ”

“ว่าจะออกไปทานข้าวข้างนอกจ๊ะ”

“โอ้ น่าสงสารจังเลย ไว้ดาวกลับมาจะชดเชยให้นะคะ คุณภุ จะให้ทำอะไร ดาวจะทำให้ทั้งนั้นเลย”

ดวงตาคมวาววามยังมีประกายระริกเมื่อวางโทรศัพท์ ชายหนุ่ม เดินมาที่โต๊ะอาหาร ร่างบางๆ ของฟ้ารุ่งเดินไปเดินมาอยู่ระหว่างโต๊ะ กับตู้ถ้วยชาม จัดวางทุกอย่างเข้าที่พร้อมสำหรับรับประทานอาหาร มื้อค่ำ เธอยิ้มกับเขา แต่พอเปลือ สีหน้าของเธอก็อ่อนขริมอยู่เป็น นิสัย

“กับข้าวแค่นี้พอไหมคะ หรือจะให้ทำอะไรเพิ่ม”

เขามองอาหารบนโต๊ะ ไม่ได้สนใจอะไรมากไปกว่าการได้อยู่ กับเธอตามลำพัง

“พออะ แค่นี้ก็ดีหาใจเปรียบปานไม่ได้อยู่แล้ว”

ฟ้ารุ่งนั่งลงตรงข้าม ฟังเขาเล่าเรื่อง

“ชีวิตที่นั่น ไม่ได้พรังพร้อมสะดวกสบายเหมือนอย่างที่นี่ ของทุกอย่างแพงหมด บางครั้งถึงแตกจริงๆ ผมเคยกินแต่ขนมปัง แข็งๆ ทุกวันติดต่อกันเป็นสัปดาห์”

“คุณพีไม่ได้ส่งเงินให้หรือคะ”

“ส่งครับ ส่งตามเวลาทุกที แต่บางทีผมใช้เงินเพลินไปหน่อย ก็เลยชักหน้าไม่ถึงหลัง”

“แล้วทำไมไม่ขอเพิ่มมา คุณพีคงไม่อยากให้คุณภุริลำบาก หรอกคะ”

ความรู้สึกแปลกแยก ทิฐิมานะนั่นเองที่ทำให้เขายอมอดยอมทน ลำบาก ผ่านความทุกข์ยากโดยไม่ต้องการร้องขอ จริงละ ชายหนุ่ม ปฏิเสธไม่ได้เช่นกัน ว่าสายใยแห่งสัมพันธ์นั้นมีอยู่ เขาเติบโตขึ้นมา ด้วยการโอบอุ้มของพี่ชายต่างวัยแท้ๆ หากแต่ความผูกใจเจ็บแค้น ขุ่นเคืองนานาที่ทับถมจนกลบบังสายใยสัมพันธ์ที่มีอยู่นั้นเสีย

ฟ้ารุ่งไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่าตักอาหารเจียบๆ

“ไม่อร่อยหรือ ทำทางยังกับฝันใจกิน”

“ช่างจับผิดกันจังเลย” เธอบ่นยิ้ม ๆ

“ชวนออกไปข้างนอกก็ไม่เอา”

“ออกไปข้างนอกจะยิ่งทานไม่ลงใหญ่เลย เมื่อก่อนฉันอยู่บ้านทุกวัน แทบไม่เคยไปไหนเลยคะ”

“ยังกับเป็นเด็กนักเรียนประจำ... ก่อนแต่งงานคุณเป็นยังไงนะ ไม่เคยไปไกลจากบ้านเลยหรือ ทำไมทนชีวิตจำเจแบบนี้ได้ ”

ครั้งนี้ไม่ได้รับคำตอบก็รีบเร้าว่า “เล่าให้ฟังหน่อยซิ”

ฟ้ารุ่งหลบตา เงาสะท้อนในดวงตาเหมือนจะซ่อนความรู้สึกบางอย่าง “ฉัน...” เธอไม่รู้จะพูดอะไร เพราะพอจะพูดถึงชีวิตก่อนแต่งงาน หญิงสาวก็นึกถึงแต่บรรยากาศหม่นมัวของบ้านที่จากมากับความรู้สึกขมขื่นผิดหวังในระหว่างเธอและกณาท

ดวงตาของอีกฝ่ายวาววามมองนิ่งอย่างคอยฟัง ฟ้ารุ่งฝืนยิ้ม เสียงเล่าพยายามจะให้ฟังดูแจ่มใส

“ฉันอยู่กับพี่สาวคนหนึ่ง ชื่อพี่ราตรี เธอดูแลฉันมาตั้งแต่เล็กอายุเราห่างกันมาก พ่อตายตั้งแต่ฉันยังเดินไม่ได้ ตอนแม่ตายอีกคนฉันก็ยังพูดไม่ชัดเลย เราอาศัยอยู่กับญาติ พี่ราตรีเป็นคนดูแลฉันทุกอย่าง เหมือนเป็นแม่คนที่สอง”

“จ้ะคุณก็สนิทกับพี่สาวคนนี้นะมาก”

“ก็...คะ” เธอกลับลังเล “จะว่าสนิทก็ได้ แต่ว่าไม่ได้ใกล้ชิดกันนัก เราไม่รวย พี่ราตรีต้องเรียนแล้วยังต้องช่วยงานบ้าน วันๆหนึ่งแทบไม่ได้พูดกัน ถึงญาติจะช่วยดูแลฉันบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วฉันอยู่คนเดียว เล่นคนเดียว กินอาหารที่พี่เขาจัดให้ ใส่เสื้อผ้าที่พี่เขาซักรไว้...”

ดวงตาคู่สวยออกจะเคืองคว้าง เธอเล่าต่อไปว่า

“พอโตขึ้นฉันก็ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนใกล้บ้าน ตอนอายุแปดขวบฉันเริ่มเดินไปเดินกลับคนเดียว ช่วยทำงานบ้านเท่าที่เด็กตัวแค่นั้นจะทำได้ จนพี่ราตรีเรียนจบและทำงาน กว่าจะกลับถึงบ้าน ฉันก็หลับไปแล้ว”

ชายหนุ่มอดรู้สึกหนักหน่วงไม่ได้ “เหงาไหม ”

“คะ เหงา...จนกระทั่ง...” เธอหยุดเล่า สีหน้าจืดจางลง อีกฝ่ายเลิกคิ้วอย่างรอคอย “ยังไงล่ะคะ”

“พี่ราตรีแต่งงาน...” น้ำเสียงที่พูดต่อถูกฝืนให้แจ่มใสอย่างที่สุด “พี่ประการมีครอบครัวใหญ่ มีคุณแม่ น้องสาวอีกสามคน น้องชายอีกหนึ่ง... เราอยู่ในรั้วเดียวกัน แต่ว่าคนละบ้าน...”

“ที่นี้ก็เลยสนุกกันใหญ่” เขาคาดเดา

“คะ...ก็ดี... ตอนนั้นฉันอายุสิบขวบเท่านั้น เรา...โตมาด้วยกัน...สนิทกันมาก เหมือนพี่น้อง เหมือนเพื่อน....”

ประกายตาเธอสะท้อนลึก รอยยิ้มผุดพรายคล้ายความทรงจำบางอย่างหวนกลับมา แต่แล้วก็กลับหม่นหมองลง เธอฝืนหัวเราะพูดเหมือนกลบเกลื่อน “แต่พอโตขึ้นก็ต่างคนต่างไป ไม่ค่อยได้พบกันอีก ” เธอจบเรื่องตื้อ ๆ

ภุริจับตามองใบหน้าเรียวที่ก้มลงมองเฉพาะจานอาหารตรงหน้า รอยยิ้มของเธอเจือเศร้า ประกายตาอ้ำว้าง เขารู้สึกเหมือนมีส่วนอยู่ในความรู้สึกเดียวกันนั้น

เสียงเล่าของเธอราวไออุ่นที่ซาแกลงในใจเขา บอกให้รู้ว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่ต้องตกอยู่ในความอ้ำว้างโดดเดี่ยว เธอคือผู้ร่วมชะตาเดียวกัน.....

เสียงเครื่องยนต์รถที่จอดหน้าประตูทำให้คนทั้งสองไหวตัว ดูเหมือนการรอคอยของฟ้ารุ่งได้สิ้นสุดลง หญิงสาวลุกจากโต๊ะอาหารเดินไปหยุดตรงจุดที่สามารถมองเห็นไปถึงประตูหน้า แสงไฟวาว รถคันใหญ่แล่นช้าๆ เข้ามาตามถนนคอนกรีต

“คุณพีร์ชด์คะ”

เธอเดินกลับมานั่งลง ชายหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้กับท่าที่เฉยเมย จำกัดสายตาอยู่ที่โต๊ะอาหารราวกับไม่สนใจสิ่งอื่นใดอีก

ไม่ช้าพีร์ชด์ก็เดินเข้ามาจากห้องข้างหน้า ฟ้ารุ่งวางช้อนส้อม ยิ้มทักทายห่างเหินดูเป็นทางการมากกว่าอย่างอื่น

“รับประทานอาหารมาแล้วหรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้ว ตามสบายเถอะ” เสียงตอบขรึมเช่นเดียวกับดวงตาที่มองเลยมายังน้องชาย ผู้ซึ่งคลีริมฝีปากแทนการทักตอบเพียงนิดเดียว

พีร์ชด์เดินมานั่งลง ฟ้ารุ่งกลับลุกขึ้น “รับกาแฟหรือผลไม้ไหมคะ”

“ขอกาแฟก็ได้... เด็ก ๆ ไปไหนกันหมด”

น้ำเสียงตอนท้ายเหมือนไม่พอใจ ภุรินึกรู้ ดวงตาของเขาพร่าขึ้นอย่างเยาะหยัน

ฟ้ารุ่งเดินไปเรียกเด็กมารับใช้ อีกครู่หนึ่งเธอก็นำถ้วยกาแฟมาวางลงตรงหน้า “สามี” ประุณรสให้เสร็จตามความเคยชิน

“หายไปอยู่ไหนกันหมด ไม่มีใครอยู่ข้างบนนี้สักคนเดียว”

พีรชต์หันไปเอ็ดสาวใช้ ซึ่งหน้าเสียไปตามกัน

“คุณผู้ชายจะเอาอะไรหรือคะ” เสียงถามร้อนรน ไม่บอ่ยนัก ที่คุณผู้ชายนายใหญ่ของบ้านจะแสดงอาการไม่พอใจดังนี้ ปีทั้งปีไม่เคยสนใจใครสักหน้า หากใครโดนเอ็ดเข้าสักทีนับว่าโชคร้ายยิ่งแล้ว

“ขอผลไม้กับจานแบ่งจ๊ะ” ฟ้ำรุ่งตอบแทน

สาวรับใช้ทำตามโดยเร็ว ฟ้ำรุ่งเดินมานั่งลงทานอาหารต่อ พีรชต์ไม่พูดอีก พอสาวใช้วางจานผลไม้ จานแบ่งและแก้วน้ำเย็นให้ เขาก็กลับออกปากไล่ “จะไปไหนกันก็ไปเถอะ ประเดี้ยวค่อยขึ้นมาเก็บโต๊ะ”

สองสาวมองหน้ากันก่อนจะล่าถอย คุณผู้ชายนี้ก็แปลก เพิ่งว่าพวกเธอหยกๆ ว่าไม่ค่อยอยู่รับใช้ ตอนนี้ก็กลับจะไล่ให้ไปเสียอีกแล้ว

ฟ้ำรุ่งได้แต่เงิบ “สามี” ส่งสายตามองขริมๆ หันไปถามน้องชายผู้ซึ่งเพิ่งจะวางส้อมลง

“ทำงานไปถึงไหนแล้ว นายภู ฐานะหมดทุกอย่างแล้วหรือยัง”

“รู้ทุกซอกทุกมุมแล้วครับผม” เสียงตอบมั่นใจเต็มที่

“จริงหรือ” เสียงถามไม่เชื่อถือ

น้องชายมีสีหน้ากระหนง “ถ้าผมถามว่า ทำไมบริษัทเราถึงเลือกทำสัญญากับบริษัท ไทยทวินิ่ง ซึ่งเอาเปรียบขูดรีดเราทุกอย่าง แทนที่จะเลือกบริษัทไทยทอง ซึ่งมีเหตุผลกว่า... ทำไมเราเอาโครงการที่จังหวัดระยองไปแลกกับโครงการที่จังหวัดลำพูน ซึ่งควบคุมยากและผลประโยชน์ไม่คุ้มค่า หรือทำไมรายจ่ายในโปรเจ็คต่างๆ จึงเกินงบที่วางไว้และมีการอนุมัติย้อนหลังกันอยู่เป็นประจำ พี่จะเชื่อหรือยังว่าผมรู้จักงานหมดทุกซอกทุกมุมแล้ว หรือจะต้องให้ผมยกตัวอย่างออกมาให้หมด พี่ถึงจะเชื่อ”

สีหน้าพี่ชายเปลี่ยนไป “เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่านายพร้อมที่จะรับมอบอำนาจจากคณะกรรมการผู้ถือหุ้นแล้ว... ถ้าหากว่านายยังคิดอยากจะได้หน้าอยู่นะ”

“ทำไมพี่ถึงคิดว่าผมไม่อยากจะเดิน” ประกายตาคนถามคือดั่งพี่ชายตอบยิ้มๆ “เพราะว่าตอนนี้นายรู้แล้วนะซิว่ามันไม่ใช่งานง่ายๆ ไม่ใช่ขนมหวานที่ใส่พานมาวางให้ตรงหน้า”

“ผมไม่แปลกใจหรอกครับ คนอย่างผม มีหรือใครจะวางขนมหวานมาให้กินง่าย ๆ แต่ถ้าพี่คิดว่าผมจะถอยละก็ เข้าใจผิดถนัด”

“ดี ฉันทก็อยากจะได้เห็นด้วยตาเหมือนกัน ว่านายจะทำอะไรได้แคไหน”

“พี่จะได้เห็นครับ”

พีรชต์ตัดความรำคาญใจด้วยการหันมาหาฟ้ำรุ่ง

“ผมต้องไปภูเกิดฟุ้งนี้เข้า”

สีหน้าของหญิงสาวเจื่อนจางลงทันที “สามี” ใจอ่อนยวบ พูดเสียงอ่อน

“ไปแคคืนเดียว... เป็นเรื่องด่วน”

ไปคืนเดียว ไปเดี่ยวเดียว ทุกครั้งเขาก็พูดอย่างนี้ ทุกทีก็เรื่องด่วน ไม่เคยสักครั้งที่เขาจะกลับมาตามเวลาที่พูดให้เธอคาดหวัง

“คะ” เสียงรับน้อยใจ เธอลุกขึ้น “ฟ้าจะไปจัดเสื้อผ้าให้”

พีรชต์มองตามอย่างไม่สบายใจ ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งกลับรู้สึกเพลิดเพลินกับเหตุการณ์ตรงหน้า

หนุ่มใหญ่เสถามกลบเกลื่อน “แฟนนายเป็นยังไงบ้าง”

“ก็โอเคครับ”

“รักกันจริงๆ หรือเปล่า มีแผนการอนาคตกันบ้างไหม”

ชายหนุ่มยกไหล่ คนไร้ครอบครัวเช่นเขา กลับมุ่งหวังสภาพบ้านที่อบอุ่นมั่นคง เขาไม่เคยคิดว่าแสงดาวจะเป็นแม่และเป็นเมียอย่างที่เขารารถนา แต่เธอก็เป็น “สมบัติ” ชิ้นสำคัญที่เขาไม่อาจทิ้งในเมื่อเธอเคยโอบเอื้ออาทรร่วมเรียงเคียงหมอนมาด้วยเป็นเวลานาน

“ผมต้องทำงานให้ดีกว่าก่อน เรื่องอื่นค่อยคิดทีหลัง”

“อายุนายไม่ใช่หนุ่มแล้วนะ ควรจะคิดเรื่องมีครอบครัวเสียที ถ้ารักกันก็แต่งงานกันให้เป็นเรื่องเป็นราว”

“เพื่อที่จะเลิกกันทีหลังหรือครับ หรือว่าเที่ยวมีบ้านนั้นบ้านนี้ เพราะเกิดไปถูกใจคนอื่นเข้า” เสียงขัดประชดประชัน ยิ้มเยาะหยัน “นั่นไม่ใช่ผมหรอกครับ สำหรับผม ถ้าจะมีครอบครัว ผมจะมีจริงๆ ไม่ใช่สักแต่ว่ามี”

พีรชต์สีหน้าขริม “นายคิดดี ถูกต้อง” เขาพูดก่อนจะลุกขึ้นเดินจากไปเฉยๆ

ภูริมองตามด้วยประกายตาเยาะหยัน พี่ชายได้ทุกอย่างเสมอ ในขณะที่เขาไม่เคยได้... น่าเสียดายที่ขณะนี้พีรชต์ กลับไม่สามารถเลือกเพ้นหยิบฉวยสิ่งที่ต้องการจริงๆ มาครอบครอง.....

ฟ้ำรุ่ง รู้สึกล้าคอตีบตันจนไม่อาจพูดคำใด เธอหยิบกระเป๋าเดินทางใบเล็กของสามีออกมาวาง ใช้ผ้าเช็ดถูรอยหมองมัวที่จับติดใจกลับไม่ได้อยู่กับตัว พีรชต์ เปิดประตูเข้ามาเฝ้ามอง ก่อนจะเดินไป

หยิบเสื้อผ้าออกมาวางบนเตียง เธอจัดมันใส่กระเป๋าอยู่ที่เตียงของเธอ ในขณะที่เขานอนรออยู่บนเตียงของเขา มองเธอเคลื่อนไหวอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

เธอไม่พูด และเขาก็ไม่อาจพูด ร้อยพันถ้อยคำที่อยากจะพูดกับเธอล้วนถูกกลืนหาย เขาจะพูดอะไรในเมื่อเขาไม่อาจพร่ำคำรักต่างๆ ที่เขาก็รักเธอ ไม่อาจให้สัญญาที่ทำได้ ผู้หญิงอีกคนหนึ่งเป็นเสมือนโซ่ที่พันธนาการเขาไว้อย่างหนาแน่น ผู้หญิงที่เขาอยู่ด้วยจนกระทั่งสามีกรรยามาก่อนรู้จักฟ้ารุ่งนานถึงห้าปี...

ผู้หญิงที่เขา...เคย...รักมาก

“อยากได้อะไรไหม”

เพียงเท่านั้นที่เขาให้ฟ้ารุ่งได้ สิ่งของนอกกายที่สามารถซื้อหาหรือแบ่งปัน... หากแต่ไม่ใช่ร่างกายและจิตใจ...

ฟ้ารุ่งเม้มริมฝีปาก “ไม่ค่ะ”

เธอหยิบของใช้ส่วนตัวต่างๆ สำหรับติดกระเป๋าเดินทางมาลำเลียงบรรจุลง พีริชต์ได้แต่ถอนใจ สายตาที่มอง “ภรรยา” หวังหาอารมณ์อย่างอื่นที่อีกฝ่ายไม่อาจรู้ หากทำได้ เขาจะเก็บรักษาเธอไว้ แต่เธอคือของรักของหวงที่เขาจำเป็นต้องสละ... เขาไม่มีทางเลือก

ฟ้ารุ่งไม่รู้ชะตากรรมของตน ได้แต่น้อยใจและคาดเดา เขามีคนอื่นหรือว่ารังเกียจผู้หญิง บางทีอาจเป็นแค่รังเกียจเธอ.....

สามีกรรยาเข้าห้องน้ำไปแล้ว เธอหน้าต่างรงพुरु

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอย่างนุ่มนวล ฟ้ารุ่งถึงกับสะดุ้ง เดินไปรับสาย “ฮัลโหล”

เจียบ

“บ้านคุณพีริชต์ ค่ะ”

ปลายทางเจียบอีก

ฟ้ารุ่งพูดซ้าก็ยังไม่มีเสียงตอบ จึงวางโทรศัพท์ พีริชต์สวมเสื้อคลุมอาบน้ำออกมา

“ใครโทรมา”

“ไม่ทราบค่ะ ไม่มีใครพูด”

หนุ่มใหญ่ชะงัก หัวคิ้วขมวดมุ่น หากแล้วก็กลับเคลื่อนไหวตามปรกติ

“ช่วยหยิบชุดนอนให้หน่อยนะคะ”

เธอทำตามโดยดี เสียงโทรศัพท์ดังอีก เขาคว้าหูโทรศัพท์ทันที “ฮัลโหล”

ฟ้ารุ่งเหลียวมอง ร่างหนาหันหลังให้ เห็นแต่เสื้อคลุมสีเข้มที่ยาวเกือบถึงพื้นห้อง มีเสียงพูดแผ่วๆ ราวกับไม่ต้องการให้เธอมีส่วนร่วมรับรู้ด้วย เพียงครู่เดียวเขาก็วางสาย

ฟ้ารุ่งหันกลับมาพร้อมกับเสื้อผ้าที่เลือกให้ สีหน้าอ่อนขรึมของอีกฝ่ายทำให้เธอไม่สบายใจ เขามองเธอไม่เต็มตา

“ผมต้องไปข้างนอก”

เธอกัดริมฝีปาก กลืนน้ำตาอย่างเต็มที่

จะดีไปยตีพาย ร้องไห้คร่ำครวญ เธอก็ไม่เคยทำมาก่อนทั้งที่บางทีก็อยากจะทำอย่างที่สุด

สองมือกอดอกแน่น ชุดนอนของเขายับอยู่ในอ้อมแขนของเธอ พีริชต์ได้แต่มอง หากเขาสามารถโอบกอด ประทับจุมพิตรับขวัญได้โดยไม่เป็นการสร้างสัมพันธ์สัญญาอันจะต่อเรื่องราวให้ยืดเยื้อยุ่งเหยิงต่อไปในอนาคต เขาก็คงจะทำแล้ว เขาได้แต่ถอนใจ เดินผ่านเธอไปเสีย แต่งตัวเจียบๆ แล้วก็จួយกระเป๋าเดินทางออกไปจากห้อง ไม่กล้ามอง “ภรรยา” เสียด้วยซ้ำ

ฟ้ารุ่งได้แต่นั่งอยู่ที่มุมโซฟา ตาซ้า คราบน้ำตาจับสองแก้ม อีกครั้งที่เธอต้องวิ่งวนอยู่กับคำถามที่หาคำตอบไม่ได้

เธอไม่ใช่อะไร... เหตุไรเธอจึงมีชีวิตสมรสที่ไม่เหมือนคนอื่นๆ เขา เธอมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องความรัก ความสนใจจากสามีเช่นภรรยาอื่นๆ หรือไม่ หรือว่าเธอไม่มีสิทธิ์ใดๆ นอกจากเป็นตุ๊กตาตัวหนึ่งซึ่งไม่อาจกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง

ดิ๊กตื่นแล้ว ความรู้สึกของหญิงสาวยังทรมานอยู่ในความวุ่นวายสับสน เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า แต่ไม่อาจล้มตัวลงนอนบนที่นอนกว้างที่เยียบเย็นและเดี่ยวดายนั้นได้ เธอบอกตัวเองว่าจะต้องนอนให้หลับ เพื่อที่จะมีแรงสำหรับการทำงานในวันรุ่งขึ้น จนถึงก่อนคืนหญิงสาวได้แต่นึกถึงที่พึ่งเดียว ยา.....

เธอพ่ายแพ้อีกครั้ง ลุกไปหยิบขวดยาจากลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง บอกตัวเองอยู่ทุกครั้งว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย ต่อไปจะไม่ไชยาอีก

บ้านทั้งหลังตกอยู่ในความมืดและเจียบเมื่อฟ้ารุ่งประคองตัวลงบันไดมายังห้องข้างล่าง เปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำมาเทใส่แก้ว พอหันกลับมา เธอก็ต้องสะดุ้งทั้งตัว ร่างหนึ่งยืนอยู่ที่ทางเข้าห้องอาหารซึ่งต่อกับห้องนั่งเล่น พอเห็นชัดว่าเป็นใคร หญิงสาวก็ถอนใจเอือก

“คุณภุรี จันตใจแทบตาย”

“ลงมาทำอะไรหรือ” เสียงถามขริม ร่างสูงในชุดนอนสีอ่อน สะอาดเดินเข้ามาใกล้

“แค่จะหาน้ำดื่มเท่านั้นคะ” หญิงสาวตอบเสียงอ่อน ไม่อยากให้เห็นสภาพเช่นนี้ ดวงตาซ้ำ คราบน้ำตาลเปรอะหน้า

“ขอให้ผมบ้าง” เขาไม่เปิดไฟแต่ก้าวเข้ามายืนจนใกล้ ในความมืดสลัว ดวงตาสีเข้มมองเธอหนึ่ง

เธอกำยานอนหลับไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง จึงต้องวางแก้วน้ำของตนลงก่อนจะหยิบแก้วเปล่าใบใหม่มาวางคู่กัน หันไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำออกมาเทแล้วหยิบส่งให้

ชายหนุ่มกลับจับที่ข้อมืออีกข้างหนึ่ง

ฟ้ารุ่ง เกร็งแขนขึ้นไว้ มือหนาที่ได้รูปกลับดึงมือเธอออกมาข้างหน้า “นี่อะไร”

เธอแบมือให้ดู “ยาคะ ยาแก้ปวด จันปวดศรีษะ”

โกหกไม่สนิท แต่เธอก็ไม่กล้าตอบตามความจริง เขาจะคิดอย่างไร พีรัชต์กลับบ้านแล้วก็ไป แล้วเธอก็มาเดินตาช้ำอยู่ในบ้านกลางดึกพร้อมกับยานอนหลับ

“พอดีเลย ผมกำลังปวดหัวเหมือนกัน” มือใหญ่จับมือที่กำลังจะกำลังของเธอไว้ นิ้วเรียวยาวได้รูปหยิบเม็ดยาออกไปจนหมด

“ขอผมก่อน เดี่ยวคุณค่อยไปหยิบเอาใหม่”

“คุณภุรี... ไม่ได้นะคะ มันเป็นยาเฉพาะที่หมอให้”

“ยานอนหลับ..?”

เธอหน้าเจื่อน

“กินทีละสามเม็ดเชียวนะ หมอสั่งหรือว่าคุณเพิ่มขนาดขึ้นเองกันแน่” เสียงถามขริม

ฟ้ารุ่งรู้สึกถึงความเข้มแข็งที่เธอพยายามสร้างขึ้นได้พังทลายลง เธอหันหน้าหนี น้ำตาซึมลงมาเป็นทาง

“ฉันต้องนอนให้หลับ พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน”

“คุณกินยานี้เสมอหรือ”

“ไม่คะ”

“คุณต้องเลิก ไม่อย่างนั้นจะติดจนนอนหลับเองไม่ได้ ผมเคยรู้จักคนที่เป็นอย่างนี้ ผิดกันแต่ที่ผู้หญิงคนนั้นอายุน้อยเป็นสองเท่าของคุณ คุณยังเด็ก ชีวิตยังมีอะไรอีกเยอะ อย่าคิดสั้นๆ อย่างนี้”

น้ำเสียงเขาอ่อนปลอบโยน ฟ้ารุ่งเช็ดน้ำตา

“ฉันไม่รู้จะทำอย่างไร ทำตัวไม่ถูกจริงๆ...” เธอเปลือยระบายความในใจ ดูเหมือนมันจะเป็นครั้งแรกที่เธอพูดถึงปัญหาในระหว่างเธอกับสามีออกมา

“คุณแคร์เขามากเกินไป”

ต้องแคร์ซิ... เมื่อก่อนเธอบอกตัวเองให้สนใจแต่คุณหญิงผกา มีชีวิตอยู่เพื่อดูแลท่านไปจนกว่าเมฆหมอกที่ปกคลุมจะคลี่คลาย แต่ว่าจนบัดนี้เมื่อคุณหญิงผกาจากไปแล้ว เธอกลับพบตัวเองอ้างว้างเดียวดายอยู่ภายใต้เมฆหมอกที่จับตัวแน่นหนาขึ้นจนหาทางออกไม่ได้ เธอร้องไห้ออกมาแม้พยายามอดกลั้นไว้

ร่างสูงเคลื่อนไหวเข้ามาประชิด โอบแขนพาดผ่านหลัง มืออบอุ่นเกาะกุมต้นแขน ส่งกระแสแผ่ซ่านรวดเร็วไปทั่วร่าง หญิงสาวยืนหนึ่ง .. งงันต่อความรู้สึกนั้น

“ทางของคุณยังอีกไกล อย่าวิตกกังวลให้มาก ปัญหาแค่นี้มันเล็กๆ ไม่ใช่โลกกำลังจะถล่มทลายที่ไหน ผู้ชายโหดๆ ในโลกนี้มีอยู่เยอะแยะ เปรียบกับพี่ชายผม เขาน่าจะเป็นเทพบุตรด้วยซ้ำ ไม่ได้ร้ายกาจอะไรเลย” เสียงปลอบบอบอุ้มขณะที่น้ำหนักสัมผัสเคลื่อนไหวเป็นระยะ

หญิงสาวยืนหนึ่ง สัมผัสแปลกใหม่ทำให้เธอลืมเลือนความทุกข์ที่ท่วมทับใจ... ดวงตาคมกริบของชายหนุ่มจับมองใบหน้าอ่อนล่อที่ลอยอยู่ใกล้ๆ เห็นสีหน้าและประกายตาอ่อนไหวที่เธอพยายามหลบซ่อนจากตาเขา

ชายหนุ่มอดรู้สึกพึงพอใจต่อรูปลักษณะตรงหน้าไม่ได้

“คะ” เธอพูดไม่เต็มเสียง ไม่กล้าสบตา ทั้งยังไม่กล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ชายหนุ่มยิ้มอยู่ในหน้า

“ไปนอนเสีย ต่อไปนี้ไม่ต้องใช้ยาแล้ว โยนทิ้งไปให้หมดเลย” เสียงพูดเจือหัวเราะ วงแขนอบอุ่นกระชับรัดแน่นเข้าอย่างให้กำลังใจก่อนจะคลายออก เขาคล่องแขนรอบแผ่นหลังเธอพาเดินออกจากห้องอาหารมาที่บ้านได้ “สบายใจขึ้นแล้วนะ”

“คะ...ขอบคุณ” เธอหลบตา พึมพำตอบรับแผ่วเบา ก่อนจะพาตัวเองวิ่งขึ้นบันไดโดยจับราวทองเหลืองไว้ตลอด

อีกฝ่ายยังมองตามหลัง รอยยิ้มอ่อนโยนเมื่อครู่กลับเปลี่ยนแปลงดวงตาคมเข้มวาววับกลับทอประกายเหี้ยมเกรียม.....